

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

5TE ÅRG.

DEN 25 OKTOBER 1903.

N° 4

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Jakob Eriksson. — Svenskt krigshistoriskt minne i Danmark. — Georg Pauli och "Gösta Berlings saga". — Konung Oscars gudson. — Alliden norsk diplomat. — Centralposthuset i Stockholm. — Centralbanken för Norge. — Hundaåring. — Christina Nilsson. — Gina Oselio-Björnson. — Tor Aulin—Vilhelm Stenhammar. — Kristiansborgs slottsruin i Köpenhamn. — Några bilder till krisen i fjärran östern. — Italienska konungaparet i Paris. — "Kawin Neseshin" af Allen Macklin. — Mickelsmäss-marknad. — Den alla modernaste sporten. — Veckans porträttgalleri. — Ett arbetarehem. — Byggnadsverksamheten i Stockholm.

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1903.

HVAR 8 DAG.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

JAKOB ERIKSSON.
PROFESSOR.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre Skim—Gbg

JAKOB ERIKSSON.

Vi äro många, som minnas honom från vår skoltid i Nya elementarskolan i Stockholm. Adjunkt därstädes i zoologi och botanik, undervisade d:r Eriksson på det mest klara och öfverskådliga sätt i världen. Hans enkla och allvarliga väsen gjorde ett djupt intryck på oss, och ingen kunde undgå att verkligt lära vid hans lektioner.

Så meddelade rektorn oss en dag, att vår lärare blifvit professor och icke mera kunde ägna sig åt ungdomens uppfostran. Den var en heder för Nya elementarskolan, denna Jakob Erikssons utnämning, betonade rektorn, och det förstodo vi nog. Men hvad vi kanske icke tillfullo fattat, var, att vi i många år haft till lärare en vetenskapsman, med rykte vida utom Sveriges gränser.

* * *

Född i Hyllie socken i Lunds stift den 30 sept. 1848, blef E. sålunda nyligen 55 år. Föräldrarna voro landtbrukaren Anders Eriksson och Eva Bergh. E. blef 1867 student i Lund, 1872 fil. kand. och 1874 fil. d:r samt samma år docent i botanik vid Lunds universitet. Men redan följande år förordnades E. till adjunkt vid Nya elementarskolan samt från och med 1876 äfven till botanist och växtfysiolog vid Landbruksakademiens experimental-fält. Men sedan experimental-fältet erhållit ett högre riksdagsanslag, ägnade sig E. från 1885 uteslutande åt sina vetenskapligt-praktiska studier och erhöi professors titel. Å experimental-fältet har E., hvilken under flera resor i utlandet studerat därstädes befintliga botaniska institutioner, afsedd till landbrukets gagn, inrättat ett växtfysiologiskt laboratorium.

E:s af trycket utgifna arbeten äro särdeles betydande, och många af dem ha öfversatts till främmande språk. Vi nämna Studier öfver leguminösernas rotnölar 1874, Om meristemet i dikotyla växters rötter 1877, Ueber Wärmebildung durch intramolekulare Athmung der Pflanzen 1881, Om potatissjukan 1884, Om några sjukdomar å våra odlade växter 1890, Bidrag till det odlade hvetets systematik 1892, Die Getreideroste 1896, tillsammans med E. Henning, Sur l'origine et la propagation de la Rouille des Céréales par la Semeuce 1901. — E. har dessutom utgifvit exsiccaterverk: Fungi parasitici Scandinavici exsiccati, 10 fasciklar 1882—95 och Collectio cerealis, 4 fasciklar 1889—99, samt Botaniska väggtaflor, 2 serier, den senare omfattande 25 taflor, 1896—1900. — Den klarseende vetenskapsmannen har vidare i tidningar skrifvit ledande artiklar om den högre landbruksundervisningen, om den svenska landbruksadministrationen m. m., samt har arbetat för ordnandet af ett internationellt försöksväsen. För sina undersökningar rörande sädesrosten har E. vunnit europeisk ryktbarhet, hvarpå som bevis må anföras, att han 1898 af L'Institut de France i Paris erhöi den sällsynta utmärkelsen af Prix Desmazières (1,600 fr.). Redan året förut hade han af Landbruksakademien för samma undersökningar erhållit akademiens jeton i guld.

Om E:s arbete till trädgårdsodlingens fromma skrifver en kompetent penna:

»Till professor JAKOB ERIKSSON stå vår trädgårdsodlings utöfvare i mycket stor tacksamhetsskuld för allt hvad denne berömda vetenskapsman verkat till gagn för trädgårdsskötseln i vårt land. Under den långa tid, eller ända sedan år 1878, som

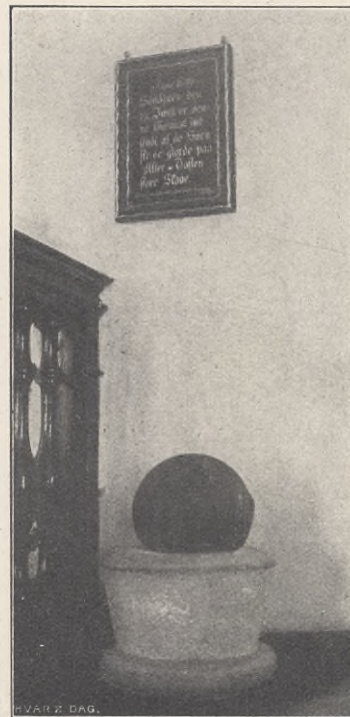
professor E. tillsammans med direktör Pihl redigerat Svenska Trädgårdsföreningens tidskrift, har han sålunda publicerat en mängd värdefulla uppsatser af trädgårdsbotaniskt innehåll i denna tidskrift. Särskildt fruktodlingen har i professor E. en varm vän, som på mångahanda sätt kraftigt befrämjat densamma. Det under utgifning varande, utmärkta planschverket »Svenska Fruktsorter i färglagda afbildningar», som till och med af Tysklands mest framstående pomologer anses såsom det förnämsta, som i den vägen någonstädes existerar, är sålunda till stor del professor Erikssons verk.

När Sveriges Pomologiska Förening i mars 1900 bildades, åtog sig professor E. välvilligt ordförandeskapet i densamma, och tack vare hans kloka och insiktsfulla ledning har denna förening under den tid, som sedan dess förgått, vunnit en för en hortikulturell förening i vårt land ovanligt stor tillslutning.

Men äfven på flerfaldiga andra sätt, såsom i föredrag och dylikt har professor E. verkat till trädgårdsskötselns fromma. Hans »Botaniska väggtaflor» beröra äfven till afsevärd del trädgårdsskötseln och begagnas som undervisningsmateriel bland annat vid flera af våra trädgårdsskolor.»

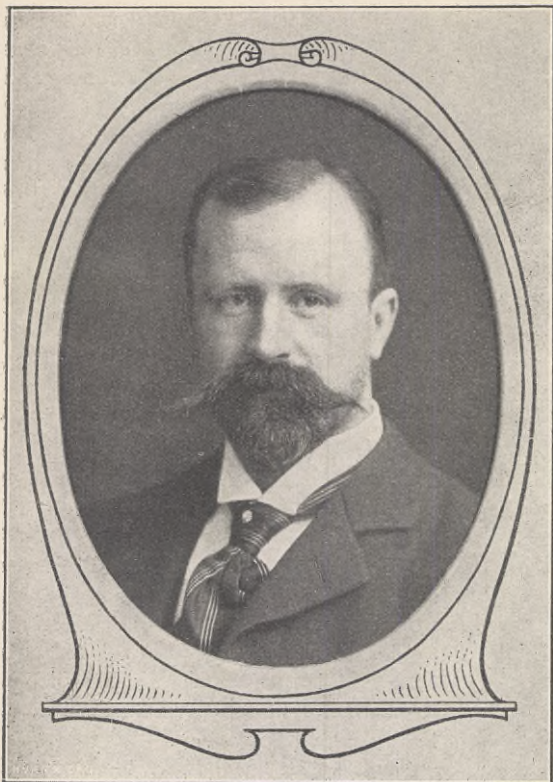
Det sagda lämnar ett tillräckligt vittnesbörd om professor Erikssons stora betydelse för vårt landbruk och trädgårdsskötsel, liksom det visar hans ovanliga arbetsförmåga.

SVENSKT KRIGSHISTORISKT MINNE I DANMARK.

I den danska staden Nakskovs kyrka å Lolland finnes en granat, som under Carl X Gustafs andra danska krig år 1659 vid stadens bombardering insköts genom korhvalfvet. Öfver den i koret förvarade granaten hänger en tafla med följande inskription:

ANNO 1659.
Söndagen den 19. Junii er denne Granat indskudt af de Svenske ve gjorde paa Alter-Tafeln stoer Skade. Förnyet 1902. Texten efter Afskriften i Marmora Danica.

GEORG PAULI.

Kritik: Bengt Sjöqvist.

Sedan årtal tillbaka har Georg Pauli varit selsatt med att illustrera Selma Lagerlöfs första mästerverk, »Gösta Berlings saga», som blifvit en folkläsning i vidsträckt mening. Artisten har tagit sitt värf att i bild visa sagans många figurer och stämningar på fullaste allvar. Han har gjort omfattande förarbeten och, enligt hvad vi ha oss bekant, gång på gång tecknat om flera af bilderna, innan han själf godkänt dem.

I Konstnärsförbundets hus i Stockholm öppnades den 15 oktober expositionen af samtliga teckningar till den egendomliga, så stämningsfulla, svenska sago-kransen. Undertecknad kan för sin ringa del endast uttrycka sin djupa beundran för hvad Pauli här åstadkommit. Han har, tyckes det mig, gifvit stora och starka stämningar, han har icke sällan på ett utmärkt sätt fått fantasteri och verklighet att sammansmälta. Han har gifvit svenska landskap, hvilka i all sin enkelhet äro betagande genom de vida, uttrycksfulla perspektiven, genom det vackra och sanna ljus, som ligger öfver dem. Detta är sannerligen Sverige och det vida Värmland! måste man utbrista. Och han har gifvit många lyckade typer — se endast på majorskan på Ekeby — många lyckade genrebilder, med en bredd, en saft, som man förut icke varit van att finna hos Pauli. Det är möjligt, att man någon gång tycker, att Carl Larsson varit framme, och äfven tänker man kanske, åtminstone en gång, på Edelfelt, men

i stort sedt har man här Georg Pauli och ingen annan framför sig.

Genom användning af färgadt papper till åtskilliga illustrationer har konstnären uppnått en originell och fantastisk verkan. Han har för öfrigt, utom kolet, vid ett par tillfällen tagit färgen till hjälp. Men man måste alltid beundra det enkla, det sobra i bilderna, hvilket förlänar dem verklig storhet. Jag vågar tro, att illustrationsverket, när det kommer att föreligga i tryck, blir ett af de vackraste, som härflutit från någon svensk konstnär.

*

GEORG VILHELM PAULI är född i Jönköping den 2 juli 1855. Efter att ha varit elev vid Konstakademien i Stockholm, studerade han 1875—78 i Paris, hvarpå han 1879 begaf sig till Italien, där han vistades i tre år. Han återvände sedan till Paris, där han uppehöll sig åren 1882—86. År 1888 reste han ånyo i Italien. Den talangfulle artisten förestod sedermera 1893—97 Göteborgs museums målareskola, hvarpå han flyttade till Stockholm, där han fortfarande är bosatt.

Pauli har i sina alster varit synnerligen mångsidig. Han har sökt sig fram i olika riktningar. »Med nykter uppfattning, men solid teknik och slående sanning i ljus- och stoffverkningar — säger Nordensvan — målar han den unga flickan, konfirmandens toilett, ammorna med sina småttingar sam-

Kritik: Bengt Sjöqvist.

FRU MUSICA.
»Den blide Lövenborg spelar Beethovens sonat för att mildra Göstas svårmod.»

Förminskad reproduction efter Georg Paulis teckning till »Gösta Berlings saga».

JULMIDDAGEN.
 "Majorskan lämnar Ekeby".
 Förminskad reproduktion efter Georg Paulis teckning till "Gösta Berlings saga".

Klisché: Bengt Silfverparre.

lade i skuggan under löfverket — men han kan och visa innerlighet i känslan — som i »Sjukkädden» — och nå en fulltonig stämningensrikedom — i flera landskapsmotiv: ruinerne i aftonsol, sommarkvällens skymning ute på sjön, utsikten öfver Stockholms ström och staden från höjderna på söder en vinter-eftermiddag, då mörkret är i färd med att breda sig öfver taflan och gaslyktorna tindra svagt genom dunklet. I sina teckningar liksom i sina målningar har Pauli allt ifrån sin italienska studietid visat en delikat stilkänsla. Denna har på de senare åren fått uttryck i några dekorativa målningar, än med fantastiskt innehåll, än fyllda af en fint poetisk naturlyrik. Står han i »Legend» — döden, som klipper af den lifstråd, den unga sorglösa flickan spinner åt sig — ännu sökande en lämplig form, så har han i »Midsommarnatt» förmått gifva ett enkelt och stort uttryck åt en stark musikalisk naturstämning.» —

Bland Paulis arbeten märkas särskildt hans fresker, skildrande Göteborgs kulturhistoria, i trappan i Göteborgs museum, och hans stora fresk, »Majstångens klädsel», i Stockholms södra latinläroverk.

Paulis konst har alltid varit distinguerad, men den har stundom, tyckes det mig, varit väl tunn och reflekterande ansträngd. Hans nu färdiga teckningar vittna om en mærg, som han icke förut lagt i dagen — konstnären har helt samlat sig. O. R.

KONUNG OSCARS GUDSON.

PRINS OSCAR AF PREUSSEN,
 kejsar Wilhelms femte son, konfirmerades i dagarne och erhöll därvid af sin höge gudfader en vacker silfverbågar af norsk tillverkning.

Klisché: Bengt Silfverparre.

AFLIDEN NORSK DIPLOMAT.

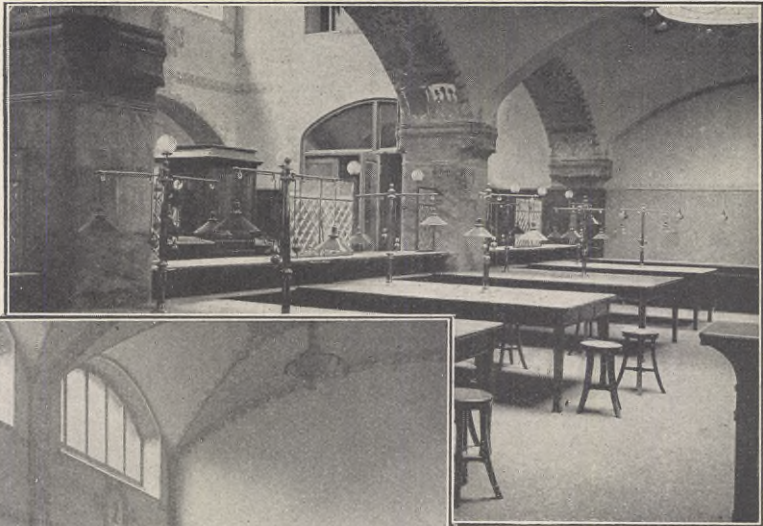
Den 20 sept. afled i Stockholm andre sekreteraren i utrikesdepartementet, juris kandidaten Otto Lövenskiöld, blott 32 år gammal. Son af f. norske statsministern C. O. Lövenskiöld och hans maka, född baronessa Wedel-Jarlsberg, norsk öfverhofmästarinna hos drottning Sofia, blef L. 1899 attaché i Berlin, tjänstgjorde i början af 1901 i utrikesdepartementet och blef sedan som attaché förflyttad till Paris. För några månader sedan utnämndes han till andre sekreterare i utrikesdepartementet och hade förvisso framför sig en vacker diplomatisk bana.

OTTO LÖVENSKIÖLD †.

CENTRALPOSTHUSET I STOCKHOLM. TVÄNNE INTERIÖRER FÖR DAGEN.

Det nya centralposthuset i Stockholm skall i dagarne invigas till sitt viktiga ändamål. Redan nu är HVAR 8 DAG i tillfälle att visa några bilder af den stora hallen, sådan den ter sig i nästan färdigt skick — bilder som böra kunna intressera icke blott Stock-

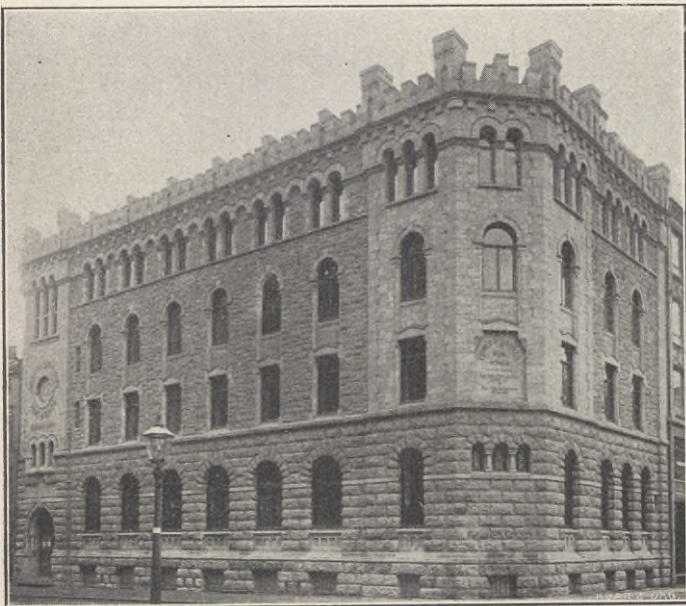

holm, utan hvarje posttjänsteman i riket, liksom ock den stora allmänheten.

HUNDRAÅRING.

Ett hundra år fyllde den 16 okt. nämndemansänkan Kristina Jonsson i Ekeby, beläget mellan Eskilstuna och Kungsör, Torpa socken. Hon är ännu i besittning af goda själs- och kroppskrafter. Alla hennes 6 barn, i åldern mellan 60 och 75 år, äro i lifvet. Ett hundratal personer uppvaktade under dagens lopp den gamla, som deltog i festen till kl. 3 på morgonen. En kry gumma, kan man med skäl säga!

CENTRALPOSTHUSET I STOCKHOLM: Skåp för frimärksförsäljning och för telefon.

CENTRALBANKEN FÖR NORGE: Den nya byggnaden i Kristiania.

100-ARINGEN KRISTINA JONSSON.

CHRISTINA NILSSON,
GREFVINNA CASA DI MIRANDA.

Foto, Betty Larson, Växiö.

Klisché: Bengt Sjöforsparre.

HVAR 8 DAG har blifvit satt i tillfälle återgifva det senaste, i dessa dagar tagna porträttet af vår världsberömda sängerska. Hur lyckligt — måste man i dessa kritiklustens och oförståndets dagar utbrista — att Christina Nilsson hade att på sin tid bedömas af stora världens, i jämförelse med vår hufvudstads präss, mindre spetsiga men mera ansvarspliktiga och i allo kompetenta kritiker! Eljest hade vi kanske icke haft någon Christina Nilsson.

GINA OSELIO-BJÖRNSSON.

Klisché: Bengt Sjöforsparre.

Den framstående sängerskan, fru Gina Oselio-Björnsson har som bekant å Sofiahemmet i Stockholm genomgått en svår operation, hvilken var ägnad att ingifva verklig farhåga för utgången, ehuru denna sedermera blifvit lycklig. Talrika uttryck af sympati ha därvid ägnats såväl konstnärinnan som hennes make, teaterchefen Björn Björnsson. Vi äro också förvissade att ett porträtt skall vara välkommet för våra läsare.

TOR AULIN — VILHELM STENHAMMAR.

Foto, Jonason, Göteborg

Då våra tvänne framstående musiker, orkesterdirigenten-violinisten *Tor Aulin* och kompositören-pianisten *Vilhelm Stenhammar* äro under tourné i Sverige och Norge, återgifva vi deras porträtt. Hvad dessa konstnärer bjuda sin publik är alltid det bästa af musik-konst, och utan tvifvel skola de vinna ytterligare framgångar under denna tourné.

Klisché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Stålm-Gbg

KRISTIANSBORGS SLOTTSRUIN I KÖPENHAMN.

MED ANLEDNING AF DET I SAMMANHANG MED KONUNG CHRISTIANS 40-ÅRIGA REGERINGS-
JUBILEUM VÄNTADE LAGFÖRSLAGET OM SLOTTETS ÅTERUPPBYGGANDE.

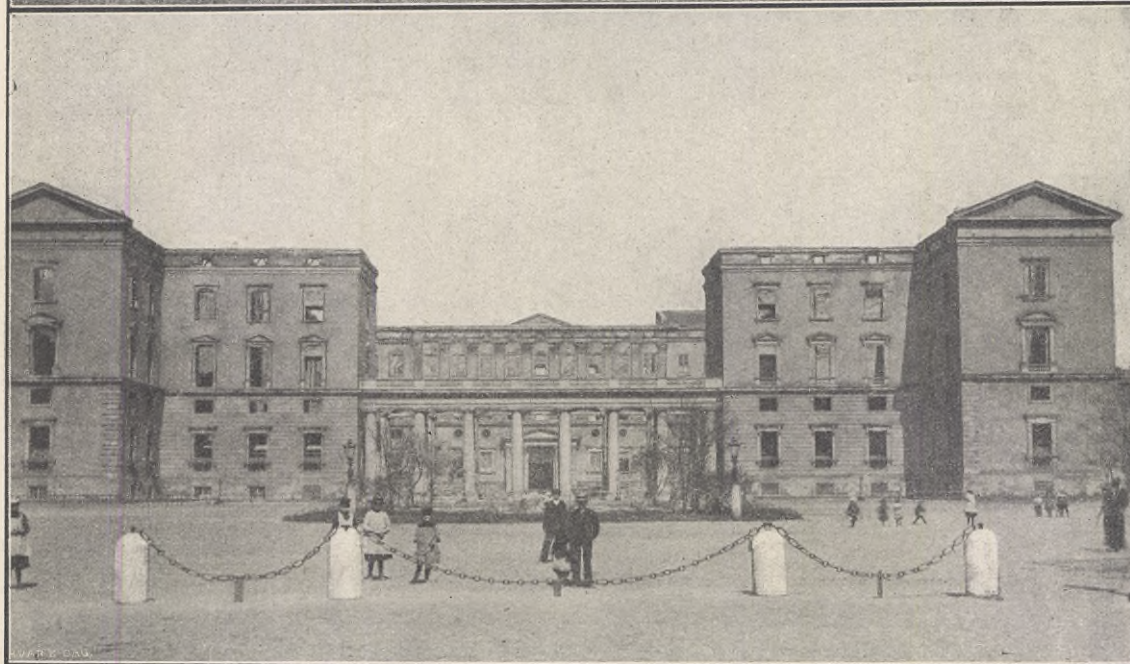
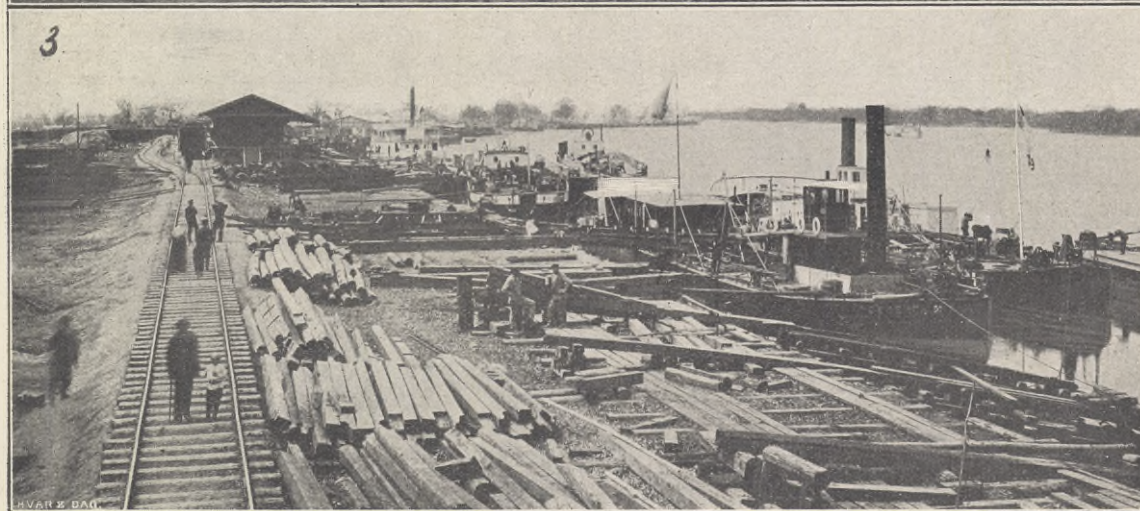

Foto. Fred Riise, Köpenhamn.

PARTIER AF DET 1884 NEDBRUNNA SLOTTET MED FREDRIK VII:s RYTTARSTATY.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stålm.—Gbg

NÅGRA BILDER TILL KRISEN I FJÄRRAN ÖSTERN.

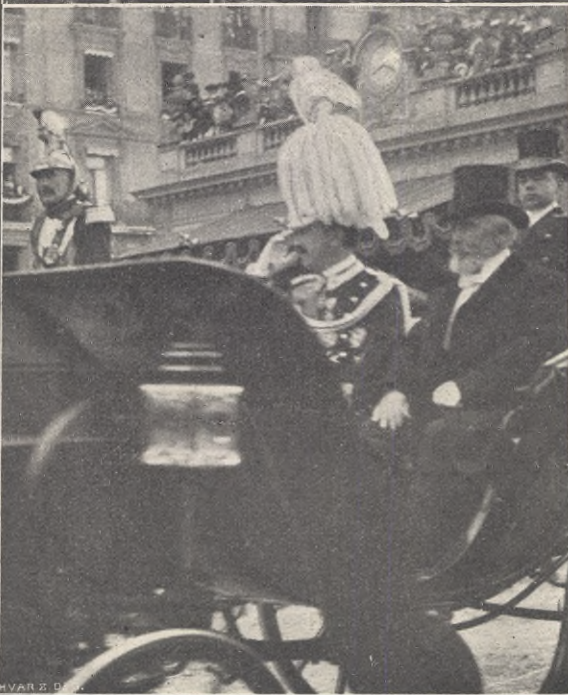
Efter fotografi.

1. RYSKA GARNISONSTRUPPER I PORT ARTHUR öfva sig utanför fästningen.
2. RYSKA TRUPPER SPÄRLÄGGA EN TILLFÄLLIG JÄRNVÄG för transport af byggnadsmateriel och krigsförråd till Taliën-wan.
3. RYSKA HAMNEN VID TALIËN-WAN, nära Port Arthur.

Kivoh: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre, Stlm.—Gbg.

Den ryske örnén, som slagit sina klor i det bördiga Mandshuriska landstycket, vill icke släppa bytet. Det unga, lifskraftiga Japan hotar: ett krig mellan Ryssland och Japan bebådas. Om det utbryter är väl tvifvelaktigt. Men som illustration till frågan böra våra bilder vara af intresse.

ITALIENSKA KONUNGAPARET I PARIS.

Efter fotograf

KONUNG VICTOR EMANUEL OCH PRESIDENT LOUBET.

DROTTNING HELENA OCH FRU LOUBET.

Under senare tider ha suveräner öfver olika europeiska stormakter gästade hvarandra, och gifvetvis ha dessa besök icke inskränkt sig till artighetsbetygelser utan inneburit politisk betydelse i hvarje fall. Bland de mest betydelsefulla besök som sålunda förekommit är det hvilket det italienska konungaparet nu aflägger i Paris. Som känt är har städse ett ytterst spändt förhållande rådt mellan de tvänne grannstaterna och dess befolkningar. Det är de senaste årens grannliga och försiktiga diplomati som åstadkommit ett så intimt närmande mellan de båda grannarne, att italienska konungaparet nu befinner sig i Paris, ofantligt väl mottaget. Vi ha därför velat lämna några bilder af denna stora händelse i utländska dagskrönikan.

Öfverst:

ANKOMSTEN TILL BOIS DE BOULOGNE-STATIONEN.

KAWIN NESESHIN.
VERKLIGHETSBLIDER FRÅN CANADA.
För HVAR 8 DAG af Allen Macklin.

— Kawin Neseshin! * svor han till — stappade ett par, tre steg och satte sig tungt ned med den breda ryggen stödd mot närmaste Tamracksträd.

Några sekunder satt han som förlamad, slött stirrande på skåran i stöfvelfoten, genom hvilken blodet frustade ut i en jämn, stark ström. Därpå besinnade han sig, slet med öfvermänsklig viljeanstängning af sig den tunga, styfva stöfveln, afdrog varligt den bloddränkta strumpan och böjde sig fram för att med spänd uppmärksamhet granska såret.

— Hm! — Han hvisslade sakt för sig själf.

Den tunga, skarpsipade canadayan hade vikit åt sidan för en hård knut i trädet — förd af hans kraftiga arm hade den gjort sitt verk alltför väl. En djup, bred skåra i fotvristen — såret grnade mot honom med röda läppar, under det att pulsen och de afskurna musklerna ryckte och skälfdes däriin. Ett styggt hugg! —

Smärtan — ja, den var ju ingenting att tala om. Det var icke den som framkallade det uttryck af förtviflan, hvarmed han lutade sig tillbaka mot trädstammen — icke den som kom det att rycka så krampaktigt kring de hårdt sammanpräссade läpparna eller som framtvang en så lång, stönande suck ur det breda, starka bröstet. Den kroppsliga smärtan! — Hvilken obetydlighet!

Åter hade ett slott ramlat. Nu — just nu hade ju turen vänt sig. Nu äntligen hade han tyckt sig skynta målet — det så länge och mödosamt eftersträfvade målet. Han hade nästan börjat tro på en smula lycka, en smula medgång också för honom — — Axel Malm, — »Odågan» — mannen med den goda, ärliga viljan, den ihärdiga arbetskraften, det okufliga modet — för hvilken dock intet, intet ville lyckas här i världen, intet gå väl i händer — ! — Nu — ja, nu hade han verkligen trott sig stå vid målet — och så! — en löjlig slump, en tillfällighet, ett litet olycksöde — allt förbi! — borta, slut! — Hela den mödosamma byggnaden låg i spillror, grusad af ett enda hugg.

Han bet ihop tänderna, höjde de hårdt knutna händerna ett ögonblick och lät dem åter falla, under det att ännu ett doft stönande trängde sig fram ur det beklämda bröstet.

— Herre Gud i himmelen! — Hvad har jag då gjort? — Hvarför straffar du mig så hårdt — hvarför? — Bäst att förblöda med ens — låta allt ha sin gång — slut på eländet. Orkar inte sträfvat mer — — förmår inte — Också detta förbi — — Kawin Neseshin! — —

Men lifsinстинkten, den sunda, starka, ofördärfvade naturens lifsinstinkt vaknade åter inom honom, tillika med den okufliga hoppfullhet som redan hjälpt honom att resa sig så många gånger efter så många fölkrossande slag. Såret var kanske ändå icke så djupt, skadan icke så ohjälplig. I alla händelser måste han väl försöka hämma blodet. Mödosamt vrängde han af sig rocken, afslet de nötta, smutsiga skjortärmarna, ref dem i remsor och surrade hårdt til — — Så småningom stannade blodflödet verkligen. Det var hög tid — han började känna sig betänkligt matt. Han drog åter på sig rocken, makade sig tillrätta och sträckte ut sig på marken — resa sig hvarken vågade eller förmådde han — men han låg ju bra där han låg — —

Kamraten, som farit till staden för att hämta bräder och lifsförnödenheter, kunde ej vara tillbaka förrän långt fram på nästa förmiddag. Nu led det

mot solnedgången. En lång natt, således — — näja — — den gick väl, den, som så många andra och mörkare. Kunde han bara slippa de olidliga tankarna — sofva — och glömma! — Han sof eljest så djupt och lugnt som ett barn. Men sömnen är en nyckfull gudinna; hon kommer sällan då man bäst behöfver och hetast åkallar hennes tröst och bistånd. Aldrig, föreföll det honom, hade han känt sig så fullkomligt, så obarmhärtigt vaken som nu! — Det kändes som skulle han aldrig kunna sofva mer.

Solen sjönk allt mer; nu var den bakom horisonten. Det blef skumt i skogen; en hvit dimma steg upp ur sjön och böljade som ett flor kring de många små holmarna — — Det blef nog en kall natt — — — Näja, han hade ju ved tillräckligt och det kunde väl låta sig göra att släpa sig dit bort och tända upp eld. Tältet, med dess lockande bädd af filter och finhackade grankvistar, låg ju också däruppe i backslutningen — kanske kunde han krafla sig dit — — han mätte afståndet med ögonen — — men nej; förbandet kunde gå upp och blöddningen börja igen. Riskan var för stor och den dödade mattighet som allt mera smög sig öfver honom gjorde honom obenägen för alla ansträngningar. Han var för resten varm nog — allt för varm — det brände i alla lemmar — hjärnan var som eld — kunde det vara särfebern redan — ? —

Månen gick upp och stod stor och rund öfver det svarta skogbevuxna berget, kastade långa spöklika dagrar mellan stammarna och lät dimman synas ännu mera tät och hvit; hela trakten syntes honom med ens förändrad och främmande — hvar var han egentligen? — Ur björken strax invid hördes ett entonigt nervretande ljud, snarlikt en liten gällsprucken bjällra, oafslätligt, ett och det samma, ett och det samma — — det var »Canadas näktergale», trädgrodan, som på sitt sätt firade nattens skönhet. Malm kände den väl, han hade hört den otaliga gånger förut, utan att ens lägga märke därtill — — nu, midt i denna tystnad och ensamhet, som ackompagnemang till dessa pinande, hetsande tankar, syntes den honom outhärdlig; hvarje nerv skälfdes smärtsamt — djuret blef honom till sist en demonisk plågoande, en förkroppsligad representant af den ängest och oro som fyllde hans själ — — — Winchester-geväret stod vid trädet — han kunde nå det utan att flytta sig. Varsamt reste han sig på armbågen, tog bössan, spände hanen och stirrade uppåt mellan de lätta grenarne med jägarens skarpa, iakttagande blick under rynkade bryn. Nu — — sångaren gjorde en liten rörelse — — nog för det snabba, säkra ögat — — pang! Man hörde ljudet af en lätt, fallande kropp — den lille plågoanden låg stum, långt innan ekot slutat upprepa skottet från berg till berg — —

— Stackars kräk! — du hade väl, noga räknadt, lika god rätt att lefva som jag — men sådant är lifvet — ! —

Nu var det tystnaden, den tryckande, oändliga tystnaden, som blef olidlig — —

— Kawin! — hur det bränner och svider i såret. Foten svullnar allt mer och smärtan af det hårdt åtdragna förbandet blir nästan outhärdlig. Tankar och minnen gå sin oändliga, tröttande krets-gång — drömmar, häskomster, föreställningar, det förflytna och det närvarande — de mötas och skiljas som irrbloss, de smälta samman och skingras — är det feberfantasier — yrar han — ? — Där,

* Kawin Neseshin = "No good" — indianskt ordstäf, ofta användt bland Canadas jägare, guldsökare och voyagerer. Torde närmast kunna återgifvas med "Tjänar till intet", men användes äfven för att beteckna en person med "otur", en "odåga", en för hvilken intet vill lyckas i lifvet.

framför honom, står ju det påbörjade logghuset redan färdigt och fint, och där, strax bredvid — är ju kvartsgrufvan — se! se! — hur guldornen glittra och glimma i månskenet — hvilka präktiga högar af uppbruten, guldrök kvarts — — färdig att sändas till stampmillen med kanoten i morgon — — det är ju rikedom — — lycka — rikedom och lycka till och med för honom — !! Och se — — där, vid stugans dörr — den unga, strålande kvinnan — — hon ler och vinkar åt honom — åh — han känner ansiktet — men när såg han väl de ögonen så milda? — Hur kan hon vara här — hon — — han orkar icke tänka ut problemet — tankarne förvirras — — Elisabeth! — han ropar namnet och sträcker armarne mot synen —

En skärande smärta i foten! — allt är borta; endast den kalla, hvita dimman från sjön smyger

berns brännande hetta och isande kyla växlade inom honom.

Hur ljusst, hur löftesrikt hade lifvet icke en gång legat framför honom! — Ödet hade varit gifmildt, naturen hade utrustat honom med många af sina bästa gåfvor — — den ena synen, den ena hägkomsten följde den andra, drog förbi hans själ och försvann för att lämna rum åt en annan — — Han mindes sin barndom, där borta på det stora gamla godset i den fagra Västgötabygden — — Den kära gamla gården, som far och farfar värnat och värdat för honom och som han i sin ordning skulle värnat och värdat och odlat för kommande släkten — — — Nu lekte främmande barn under de åldriga lindarne; främmande människor, en ny släkt växte upp, arbetade, hoppades och älskade under det tak som en gång varit hans och hans faders. Var det hans

Kl. 10: Kem. A. B. Bengt Sjöförsparre Stilm—Gbg.

FÖR HELSINGLANDS FORNMINNES-SÄLLSKAPS MUSEIBYGGNADSFOND

afhölls den 10—12 oktober en stor Mickelsmäss-marknad, hvarifrån vi återgifva några bilder, då anordningarne därvid till dels voro alldeles särskildt vällyckade. Men så hade också Slottsarkitekten Agi Lindegren stått för dem. Och att marknaden var besökt framgår af att icke mindre än ca 6,000 kr. inflöto.

tyst mellan stammarna i månskenet. — Allt förbi! — feberfantasierna skulle blifvit verklighet en gång — kanhända! — men nu har också det luftsloppet ramlat — —

En stor canada-nattskärria flyger förbi på ljudlösa vingar, kretsar, kommer åter och slår sig ner, nästan på den sårade foten. Halft ofrivilligt sträcker Malm varsamt ut handen för att fatta fågeln; men vid minsta rörelse är den försvunnen, lika ljudlöst och hemlighetsfullt som den kommit. Hur ofta hade han icke på samma sätt sträckt ut handen för att fatta lyckan, som syns honom helt nära — — hur ofta hade han icke på samma sätt flytt undan —! Aldrig hade han kunnat fatta och fasthålla den. Hvarför? — — Det var ju detta han under nattens långa, oändliga timmar grubblade, grubblade — — utan att finna något svar, medan den värkande kroppen skakade af allt starkare frossbrytningar och fe-

fel? — människor sade så. Kanske hade de rätt. Det är ju också ett fel att misslyckas här i lifvet — ett stort, oförläpligt fel, som straffas strängare än de flesta. Han visste ju med sig att han kämpat och sträfvat — att han städse velat göra, städse gjort sitt bästa, uppjudit alla sina krafter, handlat efter bästa förstånd, uppoffrat och försakat — — och ändå! — ändå — Kavin Neseshin —!

Bilderna kommo och gingo. Där voro föräldrarne — — det ljusa, lyckliga hemmet — — där man hoppats och väntat så mycket af honom, bedt så varmt för hans lycka, trott så fast på hans framgång. Hvad hade det blifvit af allt detta? Hvad hade det blifvit af honom och hans lif? —

Han såg sin första ungdom — ynglingaåren, inträdet i det verksamma lifvet; såg sig själf, sådan han då var — de hårdt sammanslutna läpparne drogos till ett löje, bittrare än tårar. Hvem skulle

kunnat ana det? — Denne unge jätte, den förkroppsligade hälsan och glädjen, med de kraftiga, spänstiga, härdade lemmarne, det soliga lynnet, det friska lefnadsmodet, den brinnande hänförelsen för allt som var stort och godt och vackert i lifvet — han skulle ej blifva lycklig, han skulle en gång räknas bland de misslyckade, de »förfelade» existenserna? — Om någon varit skapad för lycka här på jorden, så var det väl han. Hvad syntes väl omöjligt, hvad oupphinneligt för honom? Hvad skulle han icke uträtta i lifvet, hvad skulle han icke hinna och vinna? — Och hvad hade han väl vunnit, hvart hade han hunnit? — Hit — hit till den ensliga insjöns strand djupt inne i Canadas ödemarker, där han, ännu knappast hunnen till medelålderns våg, låg som en bruten man, halft förblödd, med värkande, feberrysande lemmar, invid sitt knappast påbörjade blockhus och sin nyuppbrutna kvartsgruva. — Kawin Neseshin! — förbi! förbi! —

Allas vän hade han varit — utom sin egen — sade de ju. Han hade varit för hjälpsam — för godtrogen — för förtroendefull — bedragit sig själf och låtit sig bedraga. Världen är obarmhärtig i dylika fall och världen har kanske rätt. Den man som låter sig missbrukas och bedragas, som ej har kökhet och hårdhet, själfviskhet och människokänedom och hänsynslöshet nog att värna sin egen rätt, sin egen fördel här i lifvet, han är sitt öde värd; han måste gå under, lämna plats åt de starkare — han är och blir en odåga — en Kawin Neseshin! —

Hur hade det egentligen börjat, hur hade det kommit — när hade egentligen medgången börjat vända sig motgång, lycka i olycka, det glada själförtroendet i tvifvel och osäkerhet? Hvar var den afgörande, ödesdigra vändpunkten? —

Var det kanske — då han lärde känna henne? — Eller snarare — då han upptäckte att hon, den strålande, firade, beundrade kvinnan, föremålet för hans svärmiska, ungdomliga kärlek, den kvinnan som blifvit hans hustru och som han varit så stolt att vinna framför alla andra — att hon, som han i öfversvallande lycka kallat sin, dock aldrig verkligen tillhört honom — att hon skänkt honom sin hand och sin skönhet och en makes lagliga rättigheter, men ej det hjärta han framför allt eftersträfvat och som ensamt kunnat göra alla dessa gåfvor till en lefvande och välsignelsebringande kraft i hans lif — ja, att detta hjärta alltid tillhört en annan, att det var främmande och kallt, till honom med fiendtligt mot honom? — Hur den upptäckten isat honom! — Han mindes huru öfvertygelsen så småningom smugit sig öfver honom — hur han kämpat däremot, sökt intala sig att allt var en inbillning — att det blott var han, som fordrade, begärde, längtade efter mer än någon man kunde hoppas att vinna! — Till den förfärliga dagen då sanningen stod klar och oförneknelig framför honom — då hon själf i ett utbrott af okuflig harm och leda i skärande, skoningslösa ord sade honom att hans ömhet plågade henne, att hans kärlek var henne förhatlig och han själf henne outhärdlig och motbudande. Hon hatade honom!

Ja, den dagen hade öppnat hans ögon en gång för alla och obarmhärtigt sönderrifvit den illusionens vackra slöja, hvori han ända dittills lyckats insvepa sitt lif. Nu kommo upptäckterna tätt — alla voro de lika grymma, lika skoningslösa. Allt det förflutna stod för honom i en ny, skärande dager. — Han förstod nu att hon i honom aldrig sett människan, mannen med det stora, kärleksträngande hjärtat, hvars enda åtrå var att göra henne lycklig och själf i henne finna den högsta lycka hvarom

han kunnat drömma på jorden. Han hade för henne endast varit »ett godt parti» — den unge godsägaren, en rik och aktad mans arftagare — en man, som skulle kunna bereda henne den ställning i samhället och sällskapslifvet för hvilken hon blifvit uppfostrad och som hon både var skapad att fylla och ansåg sig äga rätt att fordra — — intet, intet mera! —

En vanlig, alldaglig historia! — Sådant händer alla dagar; människor lefde, arbetade, roade sig, funno lifvet drägligt ändå. Var det bara han, som ej — —? — Ja, han var ju en drömmare, en ofraktisk, känslofull drömmare, som endast gjorde sig löjlig genom de fordringar han ställde på lifvet, på människorna och sig själf — — det hade hon ju sagt honom tusen gånger. Det — och så mycket annat, som skar allt djupare, brände ännu mera svidande, som lämnade djupa ärr, oläckliga sår i själf och hjärta, förlamade handlingskraften och tillintetgjorde den glada, trygga själf tillit som är ett oundgängligt villkor för att lyckas på jorden. Ja, han hade väl varit svag — en starkare man hade kanske ej låtit påverka sig af sådant — gått sin väg lugn och oberörd. För honom hade denna känsla af ständigt ogillande, af iskall kritik, af skoningslös ringaktning och underskattande där han hoppats på sympati och förstående, verkat som ett smygande gift i blodet. Han blef alltmera famlande och obetslutsam, vacklande och osäker — hans enda tanke, enda sträfvan var ju att om möjligt ställa henne tillfreds, se henne någorlunda nöjd, någorlunda belåten med tillvaron, — ty i trots af allt älskade han henne ju alltjämt — det var det tyngsta af allt. Aek — hon var ju aldrig nöjd, aldrig lycklig, hvad han än gjorde, hvad han än offrade — hennes fordringar stego alltjämt i den mån hans förmåga att tillfredsställa dem minskades. Stackars, stackars Elisabeth! — också hennes lif hade varit en enda stor, bitter misräkning. Hvad under om hon där under blifvit allt mera hård och kall, allt mera skoningslös och obarmhärtig? Hon kunde aldrig förlåta honom att han ej kunnat bereda henne den lysande, sorgfria tillvaro, den ställning i samhället för hvilken hon sålt sig åt honom — — och förstod ej, fattade ej huru stor del hon själf hade i deras olycka.

Förmögenheten hade gått, så småningom. Den gamla kära gården hade han sålt, ehuru det varit som att slita hjärtat ur bröstet. Hon önskade det — hon hade aldrig kunnat trifvas där — i andra förhållanden, andra omgifningar skulle det kanske blifva bättre. Bättre —! Ja, hon trodde det kanske själf — en tid — men sedan —! Han såg tillbaka på de år som följde och vred sig i olidlig vända vid de minnen som med obarmhärtig klarhet framstodo för honom. Nedåt — ständigt nedåt, i allt djupare mörker, sorg, elände, misräkning, motgång och förödmjukelse hade det burit — —! — Men hvartill tjänade det att nu grubbla öfver allt detta — förbi! förbi! —

Till sist, då intet mer ville lyckas, tog han ett förtvifladt beslut. För spillrorna af den ärfda förmögenheten köpte han en lifränta af henne — löjligt liten, det var nog sant som hon sade, men dock nog för att skydda henne för tryckande nöd. Och själf reste han bort — långt bort, till sagolandet i den vida, vilda Västern, där man just nu började tala om att de stora, öde skogarne dolde omätliga skatter djupt i den guldförande, jungfruliga jorden.

Och, förunderligt nog — han hade knappast kunnat fatta det — här hade lyckan vändt sig. Förtrollningen tycktes vara bruten. Allt gick honom väl i händer. Här kom den viljekraft som hittills

blott kunnat göra sig gällande som själfbehärskning eller själförsakelse till sin fulla rätt; här fick han användning för sin arbetsförmåga, sin styrka, sin friska, härdade, ofördärfvade kropp; här var landet för honom. Han blef uppskattad och värderad, vann vänner och anseende, aktning och erkännande. Det glada modet, det friska själförtroendet började återkomma; han kände sig ung på nytt, började med okulig optimism åter hoppas på lifvet och lyckan.

Han och den bepröfvade kamraten, som tillsammans varit anställda som »prospektare» i det stora gruffbolagets tjänst hade slutligen funnit tiden vara inne att slå ett slag för egen räkning. För de gjorda besparingarne inköpte de en liten ö i en af de stora sjöarne, där de under sina ströftåg upptäckt en ovanligt guldrök, lofvande kvartsfyndighet. Allt var ordnad och väl beräknadt, det gällde blott att arbeta till det yttersta, med uppjudande af alla krafter. Sommaren var så kort, vintern så lång häruppe — dagar och timmar voro dyrbara! — Logghuset var påbörjadt, kvartsgrufvan väntade blott på starka armar och flitiga händer för att lämna sina skatter. Snart skulle »Odågan» vara ett minne blott —

Och så slant yxan — plöjde djupt genom muskler, kött och ben. — Han hade tillräcklig erfarenhet af sådant för att veta att det äfven i bästa fall betydde veckor, kanske månader af tvungen överksamhet — en dyrbar, oersättlig tid — en oberäknelig förlust. Längre förmådde han icke tänka. Kawin Neseshin!

Lifvets gåta var grym — — I det goda, gammaldags hem, där han växt upp, hade han lärt sig tro på Guds kärlek och rättvisa — han trodde alltjämt på dem. Men ändå! — Hvilka steniga, törnbeströdda vägar hade han icke vandrat, hvad hade han icke offrat — för pliktens, för samvetets skull — — och nu stod han där ju dock, lika djupt i dyn som trots någon, hvilken samvetlös trampat

alla förpliktelser, alla sedebud, alla både gudomliga och mänskliga lagar under fötterna.

Hvarför — hvarför hade han ej — om allt annat också blifvit honom förvägradt, alla andra försakelser honom pålagda som en nödvändig, renande pröfning — hvarför hade han ej åtminstone kunnat vinna en smula kärlek? — Var han då så ovärdig att blifva älskad —? — Han, som så brinnande längtat därefter, han, för hvars drömmar alltifrån tidigaste ynglingaåren kärleken — den stora, rena, upphöjda kärleken mellan man och kvinna, make och maka, städse hägrat som det förnämsta och härligaste af allt hvad jordelifvet kunde bjuda! — Han visste med sig att han kunnat ge sitt unga, starka lif därför — att han skulle ägnat hvarje tanke, hvarje handling, alla sina krafter, hela sitt stora, varma hjärta åt den kvinnas lycka som velat skänka honom den skatt hvarom han drömt. Rundt omkring sig såg han andra, för hvilka kärleken blott var en lek, ett rus, ett tillfälligt tidsfördrif — andra, hvilka ej tvekade att för ögonblickets flyktiga njutning rycka till sig blomma efter blomma, för att sedan likgiltigt kasta den i smutsen — och som sedan, då de hunnit tröttna på leken, ändå vunno hem och härd och lycka, blefvo älskade och omhuldade af goda, rena kvinnor, för hvilka deras ofrflutna lif med alla dess fläckade blad för evigt förblef en tillsluten bok. Ja — också i detta hade han ju varit en odåga — han skrattade bittert. Han hade ju aldrig ens kysst en kvinna förr än han första gången slöt sin hustru i sina armar. Stackars enfaldige drömmare! — Under alla ynglingaålderns storm och frestelser hade han hållit fast vid en enda tanke, en enda dröm — drömmen om den goda, rena, oskuldsfulla kvinnan, som en gång skulle blifva hans — och för hvars skull också han ville vara ren och god — vara henne värdig, henne lik — ! — Så blef han ju en oerfaren, löjlig, försagd stackare, åt vilken en erfaren kvinna skrattade, och som ingen kunde älska — — det hade hon ju sagt honom så ofta. Kawin Neseshin.

Forts.

DEN ALLRA MODERNASTE SPORTEM.

Den från England importerade sporten att anställa gångtåflan mellan springbud, servitörer m. fl. af båda könen har nu nått full blomstring i Paris. F. n. äro alla sinnen upptagna af intresset för den stora gångtåflan som den 25 oktober skall äga rum mellan Paris—Nanterre. Icke mindre än 1,500 sömmerskor skola täfla och dessa träna sig som häst till det stora slaget.

Efter fotografi.

SÖMMERSKOR I PARIS TRÄNA SIG FÖR GÅNGTÅFLAN TILL NANTERRE.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

C. G. LAGERGREN.

F. d. bergsingeniören Carl Gustaf Lagergren i Säter fyllde den 30 sept. 80 år. L., som 45 tog studentexamen i Uppsala och 46 jur. fil. ex., har genomgått Falu bergsskola samt i 35 år varit anställd vid Klosters A.-B. Ordfr. sedan 5 år tillbaka i Husby sparbankstyrelse.

J. A. Z. WITTLÖCK.

F. d. regementsläkaren Johan August Zacharias Wittlock, fyllde den 11 oktober 75 år. W. är sedan 1891 ledamot af Kungl. Vitterhets-, Historie- och Antikvitets-Akademien.

L. P. BROMAN.

Kyrkoherden i Ljung, kontraktspresten i Tunalåns och Sevede kontrakt Lars Peter Broman fyllde den 14 okt. 70 år. B., som under 47 år tillhört kyrkan, bief komminister i Asby 62, kyrkoherde i Rumskulla 74 och i Ljung 85.

A. E. TÖRNEBOHM.

65 år den 16 okt. Sedan 97 chef för Sv. geol. undersök. med professors titel. Fil. hedersdoktor 77, lektor i geol. och miner. vid Tekn. Högskolan 84. Led. af Vet.-Akademien, Landtbr.-Akademien m. m. En af Geol. föreningens stiftare. Auktoritet i mikr. petrografi.

GUSTAF DAHLEN.

65 år fyllde den 28 sept. kaptenen vid Väg- och vattenbyggnadskåren i Stockholm Sven Gustaf Dahlen. D. har uppgjort förslag till järnvägar samt hade öfverinsende vid Ringsjöms sänkning 78-83. Tidigare bosatt i Lund och där medl. af stadsfullmäktige m. m.

A. E. CARLSSON.

F. majoren August Emanuel Carlsson fyllde den 9 okt. 65 år. C. bief furir vid Norra skånska infanterireg. 57 samt befordrades till löjtnant och kapten vid samma reg. 83 utn. han till major på stat. Sedan 91 rev. och siffergranskare i Skånska sockerf. A.-B. i Landskrona.

A. A. UGGLA.

Majoren i generalstabens reserv A. A. Ugglå fyllde den 19 okt. 60 år. U. inträdde 68 i generalstaben samt tog 84 afsked därifrån. Led. i styrelsen för Allmänna Hypoteksföreningen och i en del enskilda järnvägsbolag m. m.

N. P. SVENDSEN.

60 år fyllde den 1 okt. befälhavaren å Öresundsbolagets ångare "Gefion", kapten N. P. Svendsen. S. har i öfver 30 år trafikerat traden Köpenhamn-Malmö, först i "Det forenedes" tjänst och sedan i rederiaktiebolaget Öresunds.

ANNA KARLSOHN.

Sitt 25-årsjubileum firade den 18 okt. operasångerskan fröken Anna Karlsruhn vid K. teatern i Stockholm. Fröken K. har uppträdt i ett flertal operor i mera betydande sängpartier.

C. E. LALLERSTEDT.

Dir. i Nordiska Trävaru-Aktiebol. C. E. Lallerstedt i Luleå fyllde den 2 okt. 50 år. L. bief 79 extra Jägmästare i Karlstads revier, 39 skogsförvaltare för Laxå Bruks A.-B. samt 1900 disponent för A.-B. Aspa Bruk. L. är jämväl kommunalman.

K. H. R. NISBETH.

50 år fyllde den 8 oktober direktör Klas H. R. Nisbeth i Norrköping.

CONRAD KLINGBERG.

Den 16 okt. fyllde grosshandlaren i Göteborg Conrad Klingberg 50 år.

PORTRÄTTGALLERI

C. O. SYLVANDER.

Öfversten och chefen för Vaxholms kustartilleriregemente Carl Oscar Sylvander fyllde den 11 okt. 60 år. S. är äfven kommandant och artilleribefälh. å Vaxholms och Oscar-Fredriksborgs fästningar. Sedan några år Vaxholms stadfullmäktiges ordförande.

G. A. CARLSSON.

60 år fyllde den 16 okt. skolförestandaren dr. G. A. Carlsson i Stockholm. C. blef 70 fil. kand., fil. dr. 81, e. o. geolog vid Sveriges geol. undersökning 72-84. Kollega vid Östermalms förbered. elementarskola sedan 1900.

J. F. I. AFZELIUS.

55 år fyllde den 15 okt. ordföranden i lagbyrån, i justitierådet Johan Fredrik Ivar Afzelius.

Helsjöesporträtt och Biografi i HVAR 8 DAG N:o 39 II årg.

HERMAN FORSBERG.

Stationsmästaren vid Sösdala järnvägsstation Herman Forsberg, som sedan 67 varit anställd vid Statens järnvägar och sedan 78 varit stationsmästare vid nämnda station, lämnar i dagarne statens tjänst efter en 36-årig hedrande verksamhet.

BEDA GÜNTHER.

Fröken Beda Günther, lärarinna vid Alsters bruks folkskola i Karlstads landsförsamling, kunde den 5 okt. fira sitt 25-årsjubileum som lärarinna samt sin 50-åriga födelsedag.

† FRANS RAMBERG.

Den 28 sept. afled vid 66 års ålder fabriksr Frans Ramberg i Göteborg, innehafvare af rörläggarefirman därstädes Ramberg & Bauer. R. var hög frimurare.

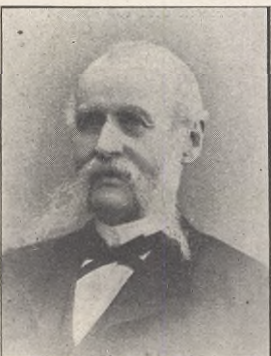
† HANS NENZEN.

Den 4 okt. afled i Stockholm järnvägsbyggaren, ingenjören Hans Nenzen, 53 år gammal. N. blef 1876 anställd vid statens järnvägsbyggnader och 78 nivellör samt deltog i byggandet af norrländska stambanan. 81 blef han anställd vid statsbanornas huvudkontor.

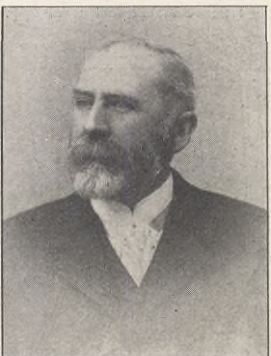
† JOHAN BLOCK.

Den 11 okt. afled vid 41 års ålder i Stockholm en af huvudstadens större och mera kände affärsmän, grosshandlaren Johan Block, innehafvare af firman Wahlén & Block därstädes.

† A. von NORMANN.

Majoren i armén, f. d. ryttmästaren i Skånska dragonregementet Axel von Normann afled den 12 okt. i Kristianstad. Född 16 blef han 38 underlöjtnant vid Skånska dragonregementet, ryttmästare och skvadronchef 56 samt major i armén 79.

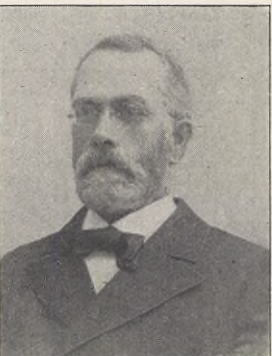
† E. W. HAJJ.

Godsägaren, innehafvaren af Gäddebäcks och Onsjö fideikommisssejendomar i Västergötland, friherre Eric Volrath Hajj afled den 12 okt. å egendomen Niclasberg (vid Vänersborg) vid fyllda 75 års ålder.

† A. F. HJORTH.

Förste landtmätaren i Älfsborgs län Anders Fredrik Hjorth afled den 9 okt. i Vänersborg, 70 år gammal. H. blef vice kommissionslandmätare i Skaraborgs län 63, kommissionslandmätare i samma län 73 och förste landtmätare i Älfsborgs län 92.

† S. J. LJUNGDAHL.

Den 8 okt. afled lektorn vid Helsingborgs allm. läroverk, fil. dr. Samuel Johan Ljungdahl, 63 år gammal. L. deltog med intresse i Helsingborgs kommunala lif och tillhörde sålunda åren 80-96 stadsfullmäktige samt var 88 suppleant i Malmöhus läns landsting.

ETT ARBETAREHEM.

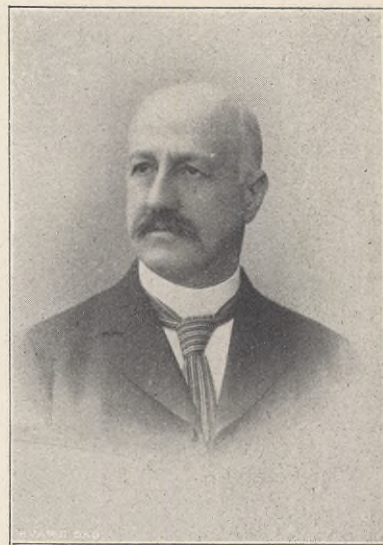
MED ANLEDNING AF A.-B. STOCKHOLMS ARBETAREHEMS 10-ÅRS DAG.

A. LAGERSTEDT.
Hemmets föreståndarinna.

ken som arbetarehemmets föreståndarinna utvecklar så moderliga omsorger, hyllades. Herr Hirsch förklarade sig villig bestrida alla omkostnader för en byggnad åt hemmets skollofskoloni, hvarigenom denna koloni jämte fjällkolonien i Jämtland blir den enda, som förfogar öfver egen byggnad — ett exempel att följa för folk, som så kan!

Aktiebolaget Stockholms Arbetarehem, hvilket i sina byggnader i Stockholm gifver bostäder till billigt pris åt omkring 650 personer, ett antal som genom nu påbörjade nybyggnader kommer att fördubblas, och för öfrigt utvecklar filantropisk verksamhet genom arbetsstuga, läsrum, syförening, sommarkoloni för hyresgästernas barn, o. s. v., kunde den 15 oktober fira 10-årsdagen af hyresgästernas inflyttning i de första husen. Ingeniören Oscar Hirsch, det filantropiska bolagets ytterst energiske och skicklige ordförande, hade med anledning af dagens betydelse till sitt hem inbjudit ett 40-tal personer, hvilka ha att göra med verksamheten. Åtskilliga tal höllos, hvari såväl hr Hirsch som fröken Agnes Lagerstedt, denna beundransvärda kvinna, för öfrigt folkskollärlarinna, hvil-

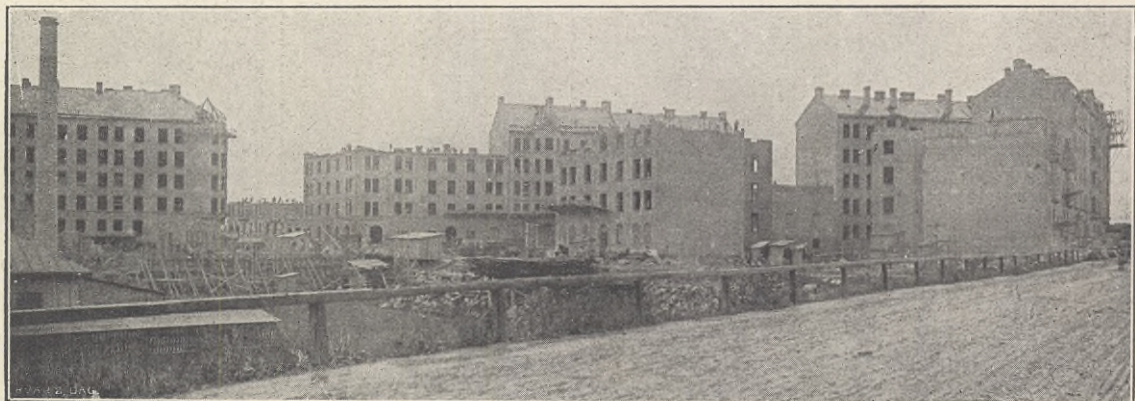
OSCAR HIRSCH.
Hemmets befrämjare och ordförande.

BYGGNADSVERKSAMHETEN I STOCKHOLM.

Länge har det klagats öfver, att bostadsbrist särskildt för de mindre bemedlade klasserna varit rådande i Stockholm, och att hyrorna varit uppdrifna till det otroliga. Sant är också, att arbetarefamiljer haft svårt, ja omöjligt att skaffa sig tak öfver hufvudet — hvilket till icke ringa del beror på hyresvärdarnes obenägenhet för att åt mindre, med barn försedda familjer upplåta sina lägenheter, af fruktan för att få bostäderna förstörda genom den ovarsamhet, som blir en följd af många personers sammanpackande på ett enda litet ställe — och hvad hyrorna i Stockholm beträffar äro de sannerligen för så väl större som mindre våningar alltför höga. Men så är det också mycket dyrt att bygga i hufvudstaden. Tomterna betinga kolossala summor, något hvar till kommunen själf, som bedriver omfattande tomtaffärer, bidragit, all materiel och framför allt arbetskraften ha under de senaste åren varit mycket dyr. Dessutom vilja nog hyresvärdarne i många fall ha alltför hög ränta på sina pengar. Kommer här till, att en ofantlig spekulation, för att icke säga "jobb", ägt rum i hus, kan man förstå, att Stockholmshyrorna blifvit outhärdliga.

Botemedlet härför? Ja, en särskild kommitté har ju tillsatts, hvilken föreslagit, att kommunen, såsom den förut gjort, skall för billigt pris på vissa år upplåta tomter till uppförande af byggnader med mindre bostäder. Ett bolag fick sig äfven för någon tid sedan beviljad ett större byggnadslån af staden. Men allt detta är endast surrogat. Mera att lita på är införandet af elektrisk kraft vid spårvägen, så att vagnar komma att gå med större hastighet, och i samband härmed spårvägsliniernas utdragning, ty härigenom framkallas utan tvivel ökad byggnadsverksamhet i stadens utkanter.

För öfrigt har på den allra senaste tiden byggnadsverksamheten i Stockholm varit och är allt fortfarande mycket liflig. De många artiklar i ämnet, som prässen haft, ha otvivelaktigt i hög grad bidragit till hrr byggmästares förnyade lust att uppföra stora byggnader. Särskildt bygger man i Vasastaden, där de hus, som blifvit färdiga eller hålla på att uppföras, kunna räknas i dussintal. Vår bild visar, huru på en jämförelsevis liten plats icke mindre än 11 hus växa upp. En trösterik bild för många ögon!
Caligula.

HVAK O. LARSSON Fotograf i Sthlm.

Kitchin, Åren A.-H. Bengt Nilförelseparre Sthlm.—Og

BYGGNADSVERKSAMHETEN I STOCKHOLM: 11 stora 5-våningshus under uppförande vid Torsgatan.